

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

22 ноември 2022 година *

„Жалба за отмяна — Решение (ЕС) 2019/1754 — Присъединяване на Европейския съюз към Женевския акт на Лисабонската спогодба за наименованията за произход и географските указания — Член 3, параграф 1 ДФЕС — Изключителна компетентност на Съюза — Член 207 ДФЕС — Обща търговска политика — Търговски аспекти на интелектуалната собственост — Член 218, параграф 6 ДФЕС — Право на инициатива на Европейската комисия — Изменение на предложението на Комисията от Съвета на Европейския съюз — Член 293, параграф 1 ДФЕС — Приложимост — Член 4, параграф 3 ДЕС, член 13, параграф 2 ДЕС и член 17, параграф 2 ДЕС — Член 2, параграф 1 ДФЕС — Принципи на предоставената компетентност, на институционално равновесие и на лоялно сътрудничество“

По дело C-24/20

с предмет жалба за отмяна на основание член 263 ДФЕС, подадена на 17 януари 2020 г. от

Европейска комисия, представлявана първоначално от F. Castillo de la Torre, I. Naglis и J. Norris, а впоследствие от F. Castillo de la Torre, M. Konstantinidis и J. Norris,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, представляван от A. Antoniadis, M. Balta и A.-L. Meyer,

ответник,

подпомаган от:

Кралство Белгия, представлявано от M. Jacobs, C. Pochet и M. Van Regemorter,

Чешка република, представлявана от K. Najmanová, H. Pešková, M. Smolek и J. Vlácil,

Република Гърция, представлявана от K. Boskovits и M. Tassopoulou,

Френска република, представлявана от G. Bain, J.-L. Carré, A.-L. Desjonquères и T. Stéhelin,

Република Хърватия, представлявана от G. Vidović Mesarek,

* Език на производството: английски.

Италианска република, представлявана от G. Palmieri, подпомагана от P. Gentili, avvocato dello Stato,

Унгария, представлявана от M. Z. Fehér и K. Szíjjártó,

Кралство Нидерландия, представлявано от M. K. Bulterman и J. Langer,

Република Австрия, представлявана от A. Posch, E. Samoiloва, J. Schmoll и H. Tichy,

Португалска република, представлявана първоначално от P. Barros da Costa, L. Inez Fernandes, J. P. Palha и R. Solnado Cruz, а впоследствие от P. Barros da Costa, J. P. Palha и R. Solnado Cruz,

встъпили страни,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: К. Lenaerts, председател, L. Bay Larsen, заместник-председател, Ал. Арабаджиев, A. Prechal, K. Jürimäe, M. Safjan, P. G. Xuereb, L. S. Rossi (докладчик), D. Gratsias, M. L. Arastey Sahún, председатели на състави, S. Rodin, F. Biltgen, N. Piçarra, I. Ziemele и J. Passer, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: M. Longar, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 1 февруари 2022 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 19 май 2022 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си Европейската комисия иска частична отмяна на Решение (ЕС) 2019/1754 на Съвета от 7 октомври 2019 година относно присъединяването на Европейския съюз към Женевския акт на Лисабонската спогодба за наименованията за произход и географските указания (ОВ L 271, 2019 г., стр. 12, наричано по-нататък „обжалваното решение“).

I. Правна уредба

A. Международното право

1. Парижката конвенция

- 2 Парижката конвенция за закрила на индустриалната собственост е подписана в Париж на 20 март 1883 г., ревизирана е последно в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и е изменена на 28 септември 1979 г. (Recueil des traités des Nations unies, том 828, № 11851, стр. 305, наричана по-нататък „Парижката конвенция“). Всички държави — членки на Европейския съюз, са страни по тази конвенция.
- 3 Член 1 от Парижката конвенция предвижда по-специално че държавите, към които тя се прилага, образуват Съюз за закрила на индустриалната собственост, в това число на патентите, полезните модели, промишления дизайн, марките, търговското име, указанията за произход или наименованията на мястото за произход, както и преследването на нелоялната конкуренция.
- 4 Съгласно член 19 от тази конвенция държавите, страни по нея, си запазват правото да сключват помежду си специални споразумения за закрила на индустриалната собственост.

2. Лисабонската спогодба

- 5 Лисабонската спогодба за закрила на наименованията за произход и тяхната международна регистрация е подписана на 31 октомври 1958 г., ревизирана е в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и е изменена на 28 септември 1979 г. (Recueil des traités des Nations unies, том 828, № 13172, стр. 205, наричана по-нататък „Лисабонската спогодба“). Тя е специално споразумение по смисъла на член 19 от Парижката конвенция, към което може да се присъедини всяка държава — страна по тази конвенция.
- 6 Седем държави — членки на Съюза, а именно Република България, Чешката република, Френската република, Италианската република, Унгария, Португалската република и Словашката република, са страни по Лисабонската спогодба. Съюзът обаче не е страна по тази спогодба, тъй като към нея могат да се присъединяват само държави.
- 7 Съгласно член 1 от Лисабонската спогодба страните, за които тя се прилага, образуват Специален съюз (наричан по-нататък „Специалният съюз“) в рамките на Съюза за закрила на индустриалната собственост, създаден с Парижката конвенция, и се задължават да закрилят на своите територии, съобразно условията на тази спогодба, наименованията за произход на стоките на другите страни от Специалния съюз, признати и закриляни на това основание в страната на произхода и регистрирани от Международното бюро на Световната организация за интелектуална собственост (СОИС).

3. Женевският акт

- 8 Член 21 от Женевския акт на Лисабонската спогодба за наименованията за произход и географските указания (ОВ L 271, 2019 г., стр. 15, наричан по-нататък „Женевския акт“) е озаглавен „Членство в Лисабонския съюз“ и предвижда:

„Независимо дали са страни по Лисабонската спогодба[, в първоначалната ѝ редакция от 31 октомври 1958 г.] и [Лисабонската спогодба, ревизирана в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и изменена на 28 септември 1979 г.] или не, договарящите страни членуват в същия Специален съюз като държавите, които са страни по Лисабонската спогодба[, в първоначалната ѝ редакция от 31 октомври 1958 г.] или [Лисабонската спогодба, ревизирана в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и изменена на 28 септември 1979 г.]“.

- 9 Член 22 от Женевския акт е озаглавен „Асамблея на Специалния съюз“ и параграф 4 от него гласи:

„ [Вземане на решения в Асамблеята]

а) Асамблеята се стреми да взема решенията си с консенсус.

б) Когато дадено решение не може да бъде взето с консенсус, въпросът се решава с гласуване. В такъв случай

- i) всяка договаряща страна, която е държава, има един глас и гласува от свое име; и
- ii) всяка договаряща страна, която е междуправителствена организация, може да гласува вместо своите държави членки с брой гласове, равни на броя на последните, които са страни по настоящия акт. Тази междуправителствена организация не участва в гласуването, ако някоя от нейните държави членки упражни правото си на глас и обратното.

[...]“.

- 10 Член 28 от Женевския акт е озаглавен „Процедура на присъединяване към настоящия акт“ и параграф 1 от него предвижда:

„ [Допустимост] При спазване на условията на член 29 и на параграфи 2 и 3 от настоящия член

i) всяка държава, която е страна по Парижката конвенция, може да подпише и да стане страна по настоящия акт;

ii) [...]

iii) всяка междуправителствена организация може да подпише и да стане страна по настоящия акт, при условие че поне една от държавите — членки на тази междуправителствена организация, е страна по Парижката конвенция и при условие че междуправителствената организация обяви, че е надлежно упълномощена в съответствие с вътрешните си процедури да стане страна по настоящия акт и че съгласно учредителния договор на междуправителствената организация се прилага законодателство, съгласно което могат да бъдат получени регионални документи, даващи право на закрила по отношение на географски указания“.

Б. Правото на Съюза

1. Обжалваното решение

- 11 Съгласно съображение 6 от обжалваното решение:

„За да може Съюзът да упражнява правилно своята изключителна компетентност по отношение на областите, обхванати от Женевския акт на Лисабонската спогодба, и своите функции в контекста на всеобхватните си системи за закрила на наименованията за произход и географските указания за селскостопански продукти, той следва да се присъедини към Женевския акт и да стане договаряща страна по него“.

- 12 Член 1, първа алинея от това решение гласи:

„Присъединяването на Европейския съюз към [Женевския акт] се одобрява с настоящото решение от името на Съюза“.

- 13 Член 3 от посоченото решение предвижда:

„Държавите членки, които желаят да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него — според целесъобразността — успоредно със Съюза, [имат разрешението] да направят това в интерес на Съюза и при пълно зачитане на изключителната му компетентност“.

- 14 Член 4 от същото решение гласи:

„1. В рамките на Специалния съюз Съюзът и всяка държава членка, която ратифицира или се присъедини към Женевския акт в съответствие с член 3 от настоящото решение, се представляват от Комисията в съответствие с член 17, параграф 1 от ДЕС. Съюзът носи отговорност за гарантиране на упражняването на правата и изпълнението на своите задължения и тези на държавите членки, които ратифицират Женевския акт или се присъединяват към него съгласно член 3 от настоящото решение.

[...]

2. Съюзът гласува в Асамблеята на Специалния съюз, а държавите членки, които са ратифицирали Женевския акт или са се присъединили към него, не упражняват правото си на глас“.

2. Регламент (ЕС) 2019/1753

- 15 Член 11 от Регламент (ЕС) 2019/1753 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2019 година относно действието на Съюза след присъединяването му към Женевския акт на Лисабонската спогодба за наименованията за произход и географските указания (ОВ L 271, 2019 г., стр. 1) е озаглавен „Преходни разпоредби за произхождащите от държави членки наименования за произход, които вече са регистрирани съгласно Лисабонската спогодба“ и параграф 1 от него предвижда:

„По отношение на всяко наименование за произход, произхождащо от държава членка, която е страна по Лисабонската спогодба, за продукт, който се ползва от закрила по силата на един от регламентите, посочени в член 1 от настоящия регламент, съответната държава

членка по искане на физическо или юридическо лице, посочено в член 5, параграф 2, подточка ii) от Женевския акт, или на бенефициер съгласно определението в член 1, точка xvii) от Женевския акт, или по собствена инициатива, избира да поиска или:

- а) международна регистрация на това наименование за произход съгласно Женевския акт, ако съответната държава членка е ратифицирала Женевския акт или се е присъединила към него съгласно [разрешението], посочено в член 3 от [обжалваното решение]; или
- б) регистрацията на това наименование за произход да бъде заличена от международния регистър.

[...]“.

II. Обстоятелствата по спора

- 16 През септември 2008 г. Асамблеята на Специалния съюз назначава работна група, която да подготви преразглеждането на Лисабонската спогодба с цел същата да се подобри и да се направи по-привлекателна, като същевременно се запазят целите и принципите ѝ.
- 17 Делегациите на 28-те държави — страни по Лисабонската спогодба, както и две „специални“ делегации, сред които тази на Съюза, и определен брой делегации със статут на „наблюдатели“, са поканени да участват в дипломатическа конференция, свикана в Женева от 11 до 21 май 2015 г. с цел разглеждане и приемане на проекта на преразгледаната Лисабонска спогодба, изготвен от тази работна група.
- 18 С оглед на участието на Съюза във въпросната дипломатическа конференция Комисията приема на 30 март 2015 г. препоръка за решение на Съвета на Европейския съюз за разрешаване на започването на преговори по преразгледаната Лисабонска спогодба за наименованията за произход и географските указания. В тази препоръка Комисията по-конкретно приканва Съвета да основе решението си на член 207 ДФЕС и на член 218, параграфи 3 и 4 ДФЕС с оглед на изключителната компетентност, предоставена на Съюза с член 3, параграф 1 ДФЕС в областта на общата търговска политика.
- 19 На 7 май 2015 г. Съветът приема Решение 8512/15 за разрешаване на започването на преговори по преразгледаната Лисабонска спогодба за наименованията за произход и географските указания по отношение на въпросите, които са от компетентността на Съюза. Въпреки препоръката на Комисията това решение е прието на основание на член 114 ДФЕС и член 218, параграфи 3 и 4 ДФЕС.
- 20 На 20 май 2015 г. споменатата в точка 17 от настоящото решение дипломатическа конференция приема Женевския акт, който е открит за подписване на следващия ден. Съгласно член 28, параграф 1, подточка iii) от този акт всяка междуправителствена организация може да подпише посочения акт и да стане страна по него.
- 21 С решение от 25 октомври 2017 г., Комисия/Съвет (пнеразгледана Лисабонска спогодба) (C-389/15, EU:C:2017:798) Съдът приема, че договарянето на Женевския акт попада в обхвата на изключителната компетентност, която член 3, параграф 1 ДФЕС предоставя на Съюза в областта на общата търговска политика, уредена в член 207, параграф 1 ДФЕС. Поради това Съдът отменя Решение 8512/15, като същевременно запазва правните му

последници до влизането в сила в разумен срок, не по-дълъг от шест месеца от обявяването на това съдебно решение, на ново решение на Съвета, прието на основание членове 207 ДФЕС и 218 ДФЕС.

- 22 На 5 март 2018 г. Съветът се съобразява с това съдебно решение, като приема на основание член 207 ДФЕС във връзка с член 218, параграфи 3 и 4 ДФЕС Решение (ЕС) 2018/416 за разрешаване на започването на преговори по преразгледаната Лисабонска спогодба за наименованията за произход и географските указания (ОВ L 75, 2018 г., стр. 23).
- 23 На 27 юли 2018 г. Комисията представя предложение за решение на Съвета относно присъединяването на Европейския съюз към Женевския акт на Лисабонската спогодба за наименованията за произход и географските указания (документ COM(2018) 350 final) въз основа на член 207 ДФЕС и член 218, параграф 6, буква а) ДФЕС. С оглед на изключителната компетентност на Съюза във връзка с преговорите по този акт в предложението се предвижда, че само Съюзът се присъединява към акта.
- 24 На 15 март 2019 г. Съветът изпраща на Европейския парламент проект на решение на Съвета относно присъединяването на Съюза към Женевския акт, с което се разрешава на всички държави членки, които желаят това, да се присъединят към този акт наред със Съюза. На 16 април 2019 г. Парламентът одобрява този проект.
- 25 Комисията не подкрепя посочения проект, вследствие на което на 7 октомври 2019 г. Съветът приема обжалваното решение с единодушие в съответствие с член 293, параграф 1 ДФЕС.
- 26 В изявление, отразено в протокола на Съвета във връзка с приемането на това решение, Комисията, от една страна, оспорва възможността да се разреши на всички държави — членки на Съюза, които желаят това, да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него успоредно със Съюза и от друга, твърди, че е склонна да приеме на седемте държави членки, които отдавна са страни по Лисабонската спогодба и вече са регистрирали множество права на интелектуална собственост съгласно тази спогодба, да бъде разрешено да се присъединят към Женевския акт в интерес на Съюза.
- 27 Съюзът се присъединява към Женевския акт на 26 ноември 2019 г.

III. Исканията на страните и производството пред Съда

- 28 Комисията иска от Съда:
 - да отмени член 3 от обжалваното решение,
 - да отмени член 4 от обжалваното решение в частта, в която се посочват държавите членки, или при условията на евентуалност, да отмени изцяло член 4, ако не е възможно частта, в която се посочват държавите членки, да бъде отделена от останалия текст на този член,
 - да запази правните последици на отменените части от обжалваното решение — по-специално всяко използване от държавите членки, които понастоящем са страни по Лисабонската спогодба, на предоставеното по член 3 разрешение преди датата на

съдебното решение — до влизането в сила в разумен срок, не по-дълъг от шест месеца от обявяването на съдебното решение, на решение на Съвета, и

– да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

29 С отделна молба, подадена в секретариата на Съда на 15 април 2020 г., Съветът повдига възражение за недопустимост в съответствие с член 151, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда.

30 Комисията представя становище по това възражение на 18 май 2020 г.

31 С акт от 6 октомври 2020 г. Съдът решава да се произнесе по възражението за недопустимост с решението по същество.

32 Съветът иска от Съда:

– да отхвърли изцяло жалбата като недопустима,

– при условията на евентуалност, да отхвърли изцяло жалбата като неоснователна, и

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

33 С актове на председателя на Съда от 17 декември 2020 г. Кралство Белгия, Чешката република, Република Гърция, Френската република, Република Хърватия, Италианската република, Унгария, Кралство Нидерландия, Република Австрия и Португалската република са допуснати да встъпят по делото в подкрепа на исканията на Съвета.

IV. По жалбата

A. По допустимостта

1. Доводи на страните

34 В подкрепа на възражението за недопустимост, към което по същество се присъединяват встъпилите държави членки, Съветът припомня, че частичната отмяна на акт на Съюза е възможна само ако частта, чиято отмяна се иска, може да бъде отделена от останалия текст на акта.

35 Що се отнася, на първо място, до искането за отмяна на член 3 от обжалваното решение, Съветът поддържа, че този член не може да бъде отделен от останалата част на решението, без да бъде изменена същността на последното. От една страна, член 3 във връзка с член 1 от посоченото решение, с който се одобрява присъединяването на Съюза към Женевския акт, имал за цел да гарантира, че Съюзът може да упражнява правилно изключителната си външна компетентност в областите, попадащи в приложното поле на този акт, като му позволи да разполага с права на глас в Асамблеята на Специалния съюз. Всъщност, след като съгласно член 22, параграф 4, буква б), подточка ii) от Женевския акт всяка междуправителствена организация, страна по него, може да разполага само с брой гласове, равен на броя на членуващите в нея държави членки, които са страни по този акт, отмяната

на член 3 от обжалваното решение щяла да лиши Съюза от право на глас в Асамблеята и следователно от всякаква възможност да упражнява правилно изключителната си компетентност в областите, попадащи в приложното поле на Женевския акт, вследствие на което остатъчният текст на това решение щял да бъде несъвместим със заявените предмет и цели на последното.

- 36 От друга страна, доколкото член 3 от обжалваното решение позволявал на седемте държави — членки на Съюза, които са договарящи страни по Лисабонската спогодба, да станат договарящи страни по Женевския акт, този член гарантирал предходността и приемствеността на закрилата на наименованията за произход, които вече са регистрирани в тези държави членки съгласно Лисабонската спогодба.
- 37 Освен това Съветът счита, че искането на Комисията за запазване на правните последици на отменените части от това решение по отношение на посочените държави членки показва, че член 3 от същото решение не може да бъде отделен от останалия му текст.
- 38 Що се отнася, на второ място, до искането за отмяна на частта от член 4 от обжалваното решение, в която се посочват държавите членки, Съветът счита, че тази част не може да бъде отделена от член 3 от това решение и че следователно това искане е недопустимо по същите причини като изложените във връзка с искането за отмяна на член 3.
- 39 В подкрепа на повдигнатото от Съвета възражение за недопустимост Италианската република добавя, че противно на изискванията, посочени в член 21 от Статута на Съда на Европейския съюз, жалбата не е насочена срещу Парламента и Съвета, а само срещу последния, макар съгласно член 218, параграф 6, буква а), подточка iii) ДФЕС Парламентът да е одобрил обжалваното решение, както впрочем е видно от неговия преамбюл. Предвидената в член 218, параграф 6 ДФЕС процедура обаче предполагала същинско съвместно решение на Съвета и Парламента, тъй като без одобрението на последния Съветът не можел нито да разисква, нито да приема решение.
- 40 Комисията оспорва тези доводи и поддържа, че жалбата ѝ е допустима.

2. Съображения на Съда

- 41 За да се произнесе по повдигнатото от Съвета възражение за недопустимост, Съдът следва най-напред да разгледа довода на Италианската република, че жалбата на Комисията е недопустима, тъй като е насочена единствено срещу Съвета.
- 42 В това отношение следва да се припомни, че жалбата за отмяна на основание член 263 ДФЕС трябва да бъде подадена срещу институцията, която е приела обжалвания акт, и че подобна жалба би била недопустима, ако е насочена срещу друга институция (решение от 11 септември 2003 г., Австрия/Съвет, C-445/00, EU:C:2003:445, т. 32 и цитираната съдебна практика).
- 43 В случая от самото заглавие на обжалваното решение е видно, че то е прието от Съвета, и освен това е безспорно, че това решение, доколкото се отнася до сключването на международно споразумение, е прието на основание член 218, параграф 6 ДФЕС.

- 44 Съгласно тази разпоредба обаче единствено Съветът е оправомощен да приема решение за сключване на международно споразумение. Както генералният адвокат отбелязва по същество в точка 48 от заключението си, фактът, че съгласно член 218, параграф 6, втора алинея, буква а) ДФЕС в някои случаи Съветът приема такова решение след одобрение от Парламента, не може да обори тази констатация, тъй като подобно одобрение не може да се смесва със самия акт за сключване, който съгласно член 218, параграф 6, първа алинея ДФЕС се приема единствено от Съвета.
- 45 При това положение обжалваното решение правилно е подписано — в съответствие с член 297, параграф 2, първа алинея ДФЕС, съгласно който незаконодателните актове, които не посочват адресат, се подписват от председателя на институцията, която ги е приела — само от председателя на Съвета, като този подпис съответно указва издалата това решение институция.
- 46 Следователно доводът на Италианската република трябва да бъде отхвърлен.
- 47 По отношение на доводите на Съвета следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда частичната отмяна на акт на Съюза е възможна само ако частта, чиято отмяна се иска, може да бъде отделена от останалия текст на акта. Това условие не е изпълнено, когато частичната отмяна на акта би довела до изменение на неговата същност. Проверката на възможността за отделяне на оспорваните разпоредби предполага да бъде разгледан обхватът на тези разпоредби, за да може да се прецени дали тяхната отмяна би изменила духа и същността на обжалвания акт (решения от 16 юли 2015 г., Комисия/Съвет, C-425/13, EU:C:2015:483, т. 94 и цитираната съдебна практика и от 9 ноември 2017 г., SolarWorld/Съвет, C-205/16 P, EU:C:2017:840, т. 38 и 39 и цитираната съдебна практика).
- 48 Съдът е уточнил и че въпросът дали частичната отмяна би изменила същността на обжалвания акт, представлява обективен, а не субективен критерий, свързан с политическата воля на институцията, приела този акт (решение от 26 април 2022 г., Полша/Парламент и Съвет, C-401/19, EU:C:2022:297, т. 19 и цитираната съдебна практика).
- 49 В случая, както отбелязва генералният адвокат в точка 39 от заключението си, същността на обжалваното решение е присъединяването на Съюза към Женевския акт, одобрено от името на Съюза по силата на член 1 от това решение.
- 50 Всъщност в съображение 6 от това решение се посочва, че „[з]а да може Съюзът да упражнява правилно своята изключителна компетентност по отношение на областите, обхванати от Женевския акт на Лисабонската спогодба, и своите функции в контекста на всеобхватните си системи за закрила на наименованията за произход и географските указания за селскостопански продукти, той следва да се присъедини към Женевския акт и да стане договаряща страна по него“.
- 51 В членове 2 и 5 от същото решение се определят практическите правила за присъединяването.
- 52 Както обаче признава самият Съвет, с член 3 от обжалваното решение се разрешава на държавите членки, които желаят това, да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него само за да се разрешат някои трудности, които според Съвета биха могли да възникнат вследствие на посоченото присъединяване. Член 4 от това решение внася уточнения относно представителството в рамките на Специалния съюз на Съюза и

на държавите членки, които са ратифицирали този акт или са се присъединили към него, както и относно отговорността на Съюза в областта на упражняването на правата и спазването на задълженията на Съюза и на тези държави членки по посочения акт.

- 53 Съответно целта на членове 3 и 4 е да позволят на държавите членки, които желаят това, да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него наред със Съюза. Тъй като обаче такова присъединяване или ратифициране е факултативно, член 1 от обжалваното решение може да породи правни последици, когато никоя държава членка не е упражнила предвидената в членове 3 и 4 възможност.
- 54 Дори и, както твърди Съветът, подобно положение да има последици за възможността на Съюза да участва в гласуването в Асамблеята на Специалния съюз, както и за гарантирането на предходността и приемствеността на закрилата на наименованията за произход, регистрирани в държавите членки съгласно Лисабонската спогодба, то не би засегнало правния обхват на член 1 от обжалваното решение и не би поставило под въпрос присъединяването на Съюза към Женевския акт, което, както бе подчертано в точка 49 от настоящото решение, е същността на това решение.
- 55 От това следва, че разпоредбите на обжалваното решение, отмяната на които иска Комисията, могат да бъдат отделени от останалата част на това решение.
- 56 Противно на поддържаното от Съвета, този извод не може да бъде оборен с обстоятелството, че Комисията е поискала запазването на правните последици на частите от обжалваното решение, отмяната на които се иска, по отношение на държавите членки, страни по Лисабонската спогодба. Всъщност това обстоятелство не оказва никакво влияние върху възможността да бъдат отделени разпоредбите на това решение, отмяната на които се иска, а оттам и върху допустимостта на жалбата.
- 57 С оглед на гореизложеното повдигнатото от Съвета възражение за недопустимост трябва да бъде отхвърлено.

Б. По същество

- 58 Комисията посочва две основания в подкрепа на жалбата.

1. По първото основание

- 59 Първото основание е нарушение на член 218, параграф 6 ДФЕС и член 293, параграф 1 ДФЕС, на принципа на предоставената компетентност, предвиден в член 13, параграф 2 ДЕС, както и на принципа на институционално равновесие и на правото на инициатива на Комисията.

а) Доводи на страните

- 60 Комисията поддържа, на първо място, че не е предлагала и в никакъв случай не е приемала да се разреши на държавите членки да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него, а само е предложила Съюзът да се присъедини към него. Макар съгласно член 293, параграф 1 ДФЕС Съветът да може да измени предложение на Комисията, като действа с

единодушие, в случая не било направено никакво предложение на държавите членки да се разреши да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него, което съответно да бъде изменено. Да се поддържа противното означавало Съветът да може, като действа с единодушие, да направи каквато и да било добавка към предложението на Комисията, независимо от неговия предмет. Съдебната практика обаче изисквала изменението на предложението на Комисията да се анализира с оглед на „предмета“ и „целта“ на това предложение. В действителност, като добавил към присъединяването на Съюза общо разрешение за присъединяване на държавите членки, в един и същ „формален“ акт Съветът приел второ, отделно решение, което не се съдържало в предложението на Комисията.

- 61 На второ място, Комисията оспорва в репликата си причините, които Съветът изтъква, за да обоснове изменението на предложението на Комисията, а именно необходимостта да се гарантира, че Съюзът разполага с права на глас в Асамблеята на Специалния съюз, както и да се запази предходността и приемствеността на закрилата на наименованията за произход, регистрирани съгласно Лисабонската спогодба в седемте държави членки, които вече са били страни по нея.
- 62 От една страна, да се разреши на държавите членки да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него, не гарантирало, че тази възможност ще бъде използвана, а оттам и че Съюзът ще разполага с права на глас в Асамблеята на Специалния съюз. Във всички случаи значението на тези права на глас не трябвало да се надценява. Всъщност Асамблеята на Специалния съюз се произнасяла само по административни въпроси и в по-голямата част от случаите — с консенсус.
- 63 От друга страна, що се отнася до предходността и приемствеността на закрилата на регистрираните съгласно Лисабонската спогодба наименования за произход, приложимите норми можело да се тълкуват така, че да позволяват отчитането на тези наименования за произход. При всички положения, доколкото това било въпрос, който засягал само седемте държави членки, страни по Лисабонската спогодба, било достатъчно те да не се присъединяват към Женевския акт, за да продължи Лисабонската спогодба да се прилага по отношение на тях, така че да се гарантират предходността и приемствеността.
- 64 Италианската република възразява като начало, че твърденията по първото основание са неоснователни, тъй като член 293, параграф 1 ДФЕС не е приложим към уредената в член 218 ДФЕС процедура. Всъщност от последния член следвало, че предвидената в него процедура се основава на решение на Съвета, прието въз основа на „препоръка“ на Комисията, а съгласно член 288 ДФЕС това е акт, който няма задължителен характер. Следователно Съветът разполагал с широко правомощие да приеме, отхвърли или измени препоръката на Комисията относно преговорите по и впоследствие относно сключването на споразумение. По-конкретно решението за сключване на споразумение се уреждало от член 218, параграф 6 ДФЕС, съгласно който Съветът приема това решение „по предложение на преговарящия“. Комисията не участвала в тази процедура за сключване на споразумението като такава, а единствено като преговарящ по споразумението. Съответно предложението на Комисията в рамките на посочената процедура, което било съобразено с особеното естество на международните споразумения, не можело да се приравни на предложението, предвидено в член 293, параграф 1 ДФЕС.

- 65 Според Съвета, на първо място, в практиката си Съдът е признал наличието на материалноправно и на процесуалноправно условие, които Съветът трябва да изпълнява, когато изменя предложение на Комисията по смисъла на член 293, параграф 1 ДФЕС.
- 66 Що се отнася до процесуалноправното условие, когато Комисията не приема внесено от Съвета изменение, той бил длъжен да се произнесе с единодушие. В случая обаче Съветът изпълнил това процесуалноправно изискване, като изменил с единодушие предложението на Комисията.
- 67 Що се отнася до материалноправното условие, Съветът не трябвало да пречатства постигането на целите, преследвани с предложението на Комисията. По-специално внесените в дадено предложение изменения не трябвало да излизат извън приложното му поле, определено от Комисията. Такъв бил случаят, когато Съветът се съобразява с намеренията на Комисията и не изменя нито предмета, нито целта на предложението.
- 68 Съветът отбелязва, че в случая в обяснителния меморандум към предложението си, указано в точка 23 от настоящото решение, Комисията посочва, че „[з]а да може Европейският съюз да упражнява правилно своята изключителна компетентност по отношение Женевския акт [...] и своите функции в контекста на всеобхватните си системи за закрила на географските указания за селскостопански продукти, той следва да стане договаряща страна“. Той отбелязва също така, че в съображение 6 от обжалваното решение се посочва, че „[з]а да може Съюзът да упражнява правилно своята изключителна компетентност по отношение на областите, обхванати от Женевския акт на Лисабонската спогодба, и своите функции в контекста на всеобхватните си системи за закрила на наименованията за произход и географските указания за селскостопански продукти, той следва да се присъедини към Женевския акт и да стане договаряща страна по него“.
- 69 Следователно Съветът не надхвърлил пределите на заявената цел на предложението на Комисията. Според Съвета обаче, ако това предложение не е било изменено, то е нямало да позволи постигането на тази цел в две отношения: от една страна, Съюзът нямало да има права на глас в Асамблеята на Специалния съюз и от друга, предходността на географските указания, регистрирани съгласно Лисабонската спогодба от седемте държави членки — страни по тази спогодба, щяла да отпадне след регистрирането ех пово от Съюза, в качеството му на нова договаряща страна в Специалния съюз, на географски указания на основание на Женевския акт.
- 70 На второ място, Съветът поддържа, че ако се приеме посоченият в точка 60 от настоящото решение довод на Комисията, че приемането на решение на Съвета за изменение на предложението на Комисията би било равнозначно на липса на предложение, правото на Съвета да внася изменения, предоставено му с член 293, параграф 1 ДФЕС, щяло да остане без съдържание, като тази разпоредба щяла да бъде лишена от всякакво полезно действие.
- 71 На трето място, Съветът отбелязва, че противно на поддържаното от Комисията, той не е приел две решения с един и същ „формален акт“, едното от които се основава на предложението на Комисията, а другото — не. Изменението, внесено от Съвета в член 3 от обжалваното решение, нямало за цел да се разреши на държавите членки да се присъединят към Женевския акт, за да могат да упражняват правомощията си, а да се осигури пълното действие на предмета и целта на това предложение, така че Съюзът да може да действа ефективно в рамките на Асамблеята на Специалния съюз и да защитава интересите на държавите членки. В този контекст Съветът припомня, че разрешението е дадено на

държавите членки под условие за „пълно зачитане на изключителната [...] компетентност [на Съюза]“. Освен това, за да гарантира единството на международното представителство на Съюза и на неговите държави членки, Съветът възложил на Комисията да представлява Съюза, както и всяка държава членка, която желае да се възползва от това разрешение.

- 72 В това отношение Република Австрия отбелязва, че да се разреши на държавите членки да се присъединят към Женевския акт при строго спазване на изключителната компетентност на Съюза, без обаче Съюзът да се присъединява към него, било лишено от смисъл. Всъщност съгласно член 4 от обжалваното решение Съюзът трябвало да гарантира упражняването на правата и спазването на задълженията на Съюза и на държавите членки, които ратифицират Женевския акт или се присъединяват към него, и единствено Съюзът гласувал в Асамблеята на Специалния съюз, а държавите членки, които са ратифицирали Женевския акт или са се присъединили към него, не упражняват правото си на глас.
- 73 На четвърто място, Съветът счита, че посоченото в точка 26 от настоящото решение изявление на Комисията, че е склонна да приеме на седемте държави членки — страни по Лисабонската спогодба, които вече са регистрирали множество права на интелектуална собственост съгласно тази спогодба, да бъде разрешено да се присъединят към Женевския акт в интерес на Съюза, е важно поне в три отношения. Първо, с това изявление Комисията признавала, че даденото от Съвета разрешение на държавите членки или поне на някои от тях е в интерес на Съюза. Второ, Комисията имплицитно приемала, че Съветът може да придаде действие на това разрешение, като измени предложението ѝ. Трето, Комисията признавала, че такова разрешение е възможно в област от изключителната компетентност на Съюза.
- 74 Чешката република и Португалската република оспорват твърдението на Комисията, че Лисабонската спогодба ще продължи да се прилага по отношение на седемте държави членки, които са договарящи страни по нея, ако те не се присъединят към Женевския акт, като по този начин се гарантира приемствеността в закрилата на вече регистрираните географски указания. Всъщност, що се отнася до преходните разпоредби за наименованията за произход на държавите членки, вече регистрирани съгласно Лисабонската спогодба, член 11 от Регламент 2019/1753 предвиждал международната регистрация на тези наименования за произход съгласно Женевския акт, ако съответната държава членка е ратифицирала Женевския акт или се е присъединила към него съгласно разрешението в член 3 от обжалваното решение.

б) Съображения на Съда

- 75 По първото основание Комисията поддържа по същество, че като е променил предложението ѝ, въвеждайки разпоредба, с която на държавите членки, които желаят това, се разрешава да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него, Съветът е действал извън каквато и да е инициатива на Комисията и по този начин е нарушил член 218, параграф 6 ДФЕС и член 293, параграф 1 ДФЕС и е накърнил институционалното равновесие, произтичащо от член 13, параграф 2 ДЕС.

1) По приложимостта на член 293, параграф 1 ДФЕС

- 76 Като начало следва да се разгледа доводът на Италианската република, че член 293, параграф 1 ДФЕС не е приложим за решение като обжалваното, прието на основание член 218, параграф 6 ДФЕС, тъй като член 293, параграф 1 се прилага само за приемането на актове в рамките на вътрешната дейност на Съюза.
- 77 От самия текст на член 293, параграф 1 ДФЕС следва, че когато по силата на Договорите Съветът действа по предложение на Комисията, той може да измени предложението само като действа с единодушие, освен в случаите, посочени в някои разпоредби от Договора за функционирането на ЕС, изброени в член 293, параграф 1.
- 78 От една страна обаче, член 218 ДФЕС не е сред тези разпоредби.
- 79 От друга страна, както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 61 от заключението си, член 293, параграф 1 ДФЕС се прилага за всички правни актове на Съюза, при приемането на които Съветът се произнася по предложение на Комисията, независимо дали тези актове се отнасят до вътрешната, или външната дейност на Съюза. По-специално нищо в текста на тази разпоредба не позволява да се изключи приложимостта ѝ към процедурата по приемане на решение на основание член 218, параграф 6 ДФЕС, стига при приемането на такова решение Съветът да се произнася по предложение на Комисията.
- 80 Несъмнено е вярно, че съгласно член 218, параграф 6 ДФЕС Съветът приема решение за сключване на споразумението по предложение на преговарящия.
- 81 След като обаче по силата на член 218, параграф 3 ДФЕС Съветът е определил Комисията за преговарящ, той неминуемо се произнася по предложение на Комисията, за да приеме това решение.
- 82 От това следва, че член 293, параграф 1 ДФЕС е приложим, когато Съветът, произнасяйки се по предложение на Комисията, приема решение на основание член 218, параграф 6 ДФЕС. Следователно доводът на Италианската република трябва да бъде отхвърлен.

2) По твърдяното нарушение на член 293, параграф 1 ДФЕС

- 83 За да се прецени дали в случая Съветът е нарушил член 293, параграф 1 ДФЕС, следва да се припомни, че тази разпоредба трябва да бъде тълкувана във връзка с член 13, параграф 2 ДЕС, съгласно който всяка институция действа в кръга на правомощията, които са ѝ предоставени с Договорите, в съответствие с процедурите, условията и целите, предвидени в тях. Последната разпоредба отразява принципа на институционално равновесие, който характеризира институционалната структура на Съюза и предполага, че всяка институция упражнява своите правомощия при зачитане на правомощията на останалите институции (решение от 2 септември 2021 г., EPSU/Комисия, C-928/19 P, EU:C:2021:656, т. 48 и цитираната съдебна практика).
- 84 Освен това член 13, параграф 2 ДЕС предвижда, че институциите осъществяват лоялно сътрудничество помежду си.

- 85 В този контекст следва да се отбележи, че по силата на член 17, параграф 2, второ изречение ДЕС актовете на Съюза, различни от законодателните, се приемат по предложение на Комисията, когато това е предвидено в Договорите.
- 86 Както бе припомнено в точки 80 и 81 от настоящото решение, от член 218, параграфи 3 и 6 ДФЕС следва, че решението за сключване на разглежданото международно споразумение е прието по предложение на Комисията, определена за преговарящ.
- 87 Съдът обаче вече е уточнил, че правомощието за инициатива, признато на Комисията с член 17, параграф 2, второ изречение ДЕС, не се свежда до представяне на предложение. Всъщност по силата на това правомощие по принцип Комисията, която съгласно член 17, параграф 1 ДЕС допринася за общия интерес на Съюза и предприема подходящи инициативи в тази насока, трябва да реши дали да представи предложение и евентуално да определи предмета, целта и съдържанието му, както и, докато Съветът не се произнесе, да измени своето предложение или, ако е необходимо, да го оттегли (вж. в този смисъл решение от 14 април 2015 г., Съвет/Комисия, C-409/13, EU:C:2015:217, т. 70 и 74).
- 88 В този смисъл упражняването от Комисията на правомощието ѝ за инициатива е неразривно свързано с функцията за насърчване на общия интерес, която ѝ е възложена с член 17, параграф 1 ДЕС.
- 89 Член 293 ДФЕС установява двустранна гаранция за правомощието за инициатива.
- 90 От една страна, както бе отбелязано в точка 77 от настоящото решение, член 293, параграф 1 ДФЕС предвижда, че освен в случаите, посочени в изброените в него разпоредби на Договора за функционирането на ЕС, когато по силата на Договорите Съветът действа по предложение на Комисията, той може да измени това предложение само като действа с единодушие.
- 91 От друга страна, съгласно член 293, параграф 2 ДФЕС, докато Съветът не се е произнесъл, Комисията може да измени своето предложение по всяко време, докато трае процедурата, водеща до приемането на акт на Съюза.
- 92 Съответно с член 293 ДФЕС се гарантира спазването на принципа на институционално равновесие, като се претеглят по-специално правомощията на Комисията по член 17, параграф 2 ДЕС и тези на Съвета по член 16, параграф 1 ДЕС, което означава, както бе посочено в точка 83 от настоящото решение, че всяка институция упражнява правомощията си при зачитане на правомощията на останалите институции.
- 93 От това следва по-специално че обхватът на правомощието на Съвета за изменение не може да бъде толкова широк, че да му позволи да изопачи предложението на Комисията така, че да препятства постигането на преследваните с него цели и следователно да го лиши от смисъл (във връзка с оттеглянето на предложение за законодателен акт вж. решение от 14 април 2015 г., Съвет/Комисия, C-409/13, EU:C:2015:217, т. 83).
- 94 Съдът е постановил, че това не е така, когато внесените от Съвета в предложение на Комисията изменения не надхвърлят предмета на това предложение, нито изменят целта му (вж. в този смисъл решения от 30 май 1989 г., Комисия/Съвет, 355/87, EU:C:1989:220, т. 44 и от 11 ноември 1997 г., Eurotunnel и др., C-408/95, EU:C:1997:532, т. 39).

- 95 Ето защо следва да се провери дали изменението, което е внесено с единодушие от Съвета в предложението на Комисията, посочено в точка 23 от настоящото решение, и въвежда разпоредба, с която се разрешава на държавите членки, които желаят това, да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него, е изопачило предмета или целта на това предложение така, че да препятства постигането на преследваните с него цели.
- 96 За тази цел е важно да се припомни, че предметът на посоченото предложение е присъединяването единствено на Съюза към Женевския акт и че целта на същото предложение, както следва от обяснителния меморандум към него, посочен в точка 68 от настоящото решение, е да позволи на Съюза да упражнява правилно изключителната си компетентност в областите от приложното поле на този акт.
- 97 В това отношение обаче следва да се отбележи, първо, че член 3, параграф 1, буква д) ДФЕС предоставя на Съюза изключителна компетентност в областта на общата търговска политика. Съгласно член 207, параграф 1 ДФЕС тази политика се основава на единни принципи, по-специално по отношение на търговските аспекти на интелектуалната собственост, и се провежда съгласно принципите и целите на външната дейност на Съюза.
- 98 Съдът вече е имал повод да уточни по същество, че Женевският акт, от една страна, има за основно предназначение да улеснява и урежда търговията между Съюза и трети държави и от друга страна, може да има преки и непосредствени последици за тази търговия, така че договарянето му попада в обхвата на тази изключителна компетентност (вж. в този смисъл решение от 25 октомври 2017 г., Комисия/Съвет (преразгледана Лисабонска спогодба), C-389/15, EU:C:2017:798, т. 74).
- 99 Второ, съгласно член 2, параграф 1 ДФЕС, когато Договорите предоставят на Съюза изключителна компетентност в определена област, само Съюзът може да законодателства и да приема правно обвързващи актове.
- 100 В тази разпоредба обаче се добавя, че държавите членки могат по-специално да законодателстват и да приемат правно обвързващи актове в такава област единствено ако са оправомощени за това от Съюза.
- 101 В това отношение от практиката на Съда следва, че принципът на предоставената компетентност, закрепен в член 4, параграф 1 ДЕС и член 5, параграфи 1 и 2 ДЕС, както и институционалната рамка, определена в членове 13—19 ДЕС, за да се позволи на Съюза да упражнява предоставената му с Договорите компетентност, представляват особени характеристики на Съюза и на правото му, свързани с конституционната структура на Съюза (вж. в този смисъл становище 2/13 (Присъединяване на Съюза към ЕКПЧ) от 18 декември 2014 г. (EU:C:2014:2454, т. 165).
- 102 Решението държавите членки да бъдат оправомощени по този начин, обаче засяга условията и реда за упражняване на предоставените на Съюза с Договорите изключителни правомощия, доколкото позволява държавите членки да упражнят предоставена на Съюза с Договорите изключителна компетентност, която той по принцип би трябвало да упражнява сам.

- 103 От това следва, че подобно решение е израз на конкретен и алтернативен политически избор между, от една страна, упражняването само от Съюза на изключителна компетентност, която Договорите са му предоставили в определена област, и от друга страна, оправомощаването на държавите членки от Съюза да упражняват тази компетентност.
- 104 Подобен избор е част от преценката на общия интерес на Съюза, която Комисията извършва, за да определи най-подходящите инициативи за неговото насърчаване — преценка, която, както бе уточнено в точка 88 от настоящото решение, е неразривно свързана с правомощието за инициатива, предоставено на тази институция с член 17, параграф 2 ДЕС.
- 105 Следователно изменение от страна на Съвета, с което се цели държавите членки да бъдат оправомощени да упражняват изключителна компетентност на Съюза, би изопачило самата цел на предложението на Комисията, в което намира израз изборът Съюзът сам да упражнява тази компетентност.
- 106 В случая предложението на Комисията цели именно да позволи на Съюза да се присъедини към Женевския акт — който по същество предоставя на последния възможността да стане член на Специалния съюз, докато Лисабонската спогодба позволява само присъединяването на държави — и по този начин да упражнява сам изключителната си компетентност в областите, обхванати от Женевския акт. Това предложение не само не предвижда да се разреши на държавите членки, които желаят това, да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него, но и в хода на преговорите Комисията ясно се е противопоставила на такова общо разрешение, въпреки че, както е видно от посоченото в точка 26 от настоящото решение изявление, не се е противопоставила на присъединяването на седем държави членки (вж. т. 26 от настоящото решение).
- 107 Внесеното от Съвета изменение обаче е довело до приемането на член 3 от обжалваното решение, с който се разрешава на държавите членки, които желаят това, да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него.
- 108 Ето защо следва да се заключи, че това изменение изопачава предмета и целта на предложението на Комисията.
- 109 Противно на поддържаното от Съвета, този извод не може да бъде оборен с обстоятелството, че разрешението, предвидено в член 3 от обжалваното решение, е дадено под условие за „пълно зачитане на изключителната [...] компетентност [на Съюза]“ и че съгласно член 4 от това решение, за да се гарантира единството на международното представителство на Съюза и на неговите държави членки, Съветът е възложил на Комисията да представлява Съюза, както и всяка държава членка, която желае да използва това разрешение.
- 110 Всъщност, макар обжалваното решение да предвижда рамка за упражняването от държавите членки, които са ратифицирали Женевския акт или са се присъединили към него, на произтичащите от този акт за тях права, това не променя факта, че ако използват това разрешение, посочените държави членки ще упражняват в качеството си на самостоятелни субекти на международното право наред със Съюза изключителна компетентност на последния и по този начин ще го възпрепятстват да упражнява сам тази компетентност.

- 111 Изменението, внесено от Съвета, не може да бъде обосновано и с доводите на последния, изложени в точки 61—63 от настоящото решение, относно необходимостта да се гарантира, че Съюзът разполага с права на глас в Асамблеята на Специалния съюз, както и да се запази предходността и приемствеността на закрилата на наименованията за произход, регистрирани съгласно Лисабонската спогодба в седемте държави членки, които вече са били страни по нея.
- 112 Всъщност евентуалните затруднения, с които Съюзът би могъл да се сблъска в международен план при упражняване на изключителната си компетентност или последиците от това упражняване за международните задължения на държавите членки, не биха могли сами по себе си да позволят на Съвета да измени предложение на Комисията до такава степен, че да изопачи предмета или целта му, като по този начин наруши институционалното равновесие, чието спазване се цели с член 293 ДФЕС.
- 113 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се констатира, че обжалваното решение е прието в нарушение на член 293, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 13, параграф 2 ДЕС, поради което твърденията по първото основание трябва да бъдат приети.

2. По второто основание

- 114 Второто основание е нарушение на член 2, параграф 1 ДФЕС и член 207 ДФЕС, както и на задължението за мотивиране.
- 115 Тъй като това основание е изложено от Комисията само при условията на евентуалност и твърденията по първото основание трябва да бъдат приети, не е необходимо Съдът да се произнася по второто основание.
- 116 С оглед на всичко изложено по-горе жалбата трябва да бъде уважена, а обжалваното решение — частично отменено в съответствие с исканията на Комисията. Що се отнася по-специално до член 4 от обжалваното решение, в съответствие с главното искане на Комисията той трябва да бъде отменен само в частите, в които се посочват държавите членки, тъй като тези части могат да бъдат отделени от останалия му текст.

В. По искането за запазване на правните последици на обжалваното решение

- 117 Съгласно член 264, първа алинея ДФЕС, ако жалбата е основателна, Съдът обявява атакувания акт за недействителен.
- 118 В съответствие с член 266, първа алинея ДФЕС институцията, чийто акт е бил отменен, е длъжна да предприеме необходимите мерки за изпълнение на решението на Съда.
- 119 По силата на член 264, втора алинея ДФЕС обаче Съдът може, ако счете за необходимо, да определи онези от правните последици на отменения акт, които трябва да се считат за окончателни.
- 120 В интерес на правната сигурност това правомощие може да бъде използвано в частност когато отмяната на решение, прието от Съвета в процедурата по договаряне и сключване на международни споразумения, предвидена в член 218 ДФЕС, може да постави под въпрос участието на Съюза в съответното международно споразумение или в прилагането

му, макар компетентността на Съюза в това отношение да не буди съмнение (вж. по аналогия решение от 25 октомври 2017 г., Комисия/Съвет (преразгледана Лисабонска спогодба), C-389/15, EU:C:2017:798, т. 81 и цитираната съдебна практика).

- 121 Комисията иска от Съда да приложи член 264, втора алинея ДФЕС, за да се смекчат последиците от частичната отмяна на обжалваното решение. В това отношение Комисията посочва, че по изключение би могла да приеме компромис, при който седемте държави членки, понастоящем страни по Лисабонската спогодба, се присъединяват към Женевския акт, за да се избегнат проблеми, свързани с приемствеността на правата. Освен това според Комисията, доколкото член 4 от обжалваното решение обхваща и други аспекти, които сами по себе си не са оспорени и са съществени за правилното прилагане на Женевския акт от Съюза, е важно да се запазят правните му последици до замяната му с нова разпоредба.
- 122 Ето защо, както бе посочено в точка 28 от настоящото решение, Комисията моли Съда да запази правните последици на отменените части от обжалваното решение — по-специално всяко използване от държавите членки, които понастоящем са страни по Лисабонската спогодба, на предоставеното по член 3 разрешение преди датата на съдебното решение — до влизането в сила в разумен срок, не по-дълъг от шест месеца от обявяването на съдебното решение, на ново решение на Съвета вместо обжалваното.
- 123 Френското правителство подкрепя тази молба, която според него се основава на наличието на важни съображения за правна сигурност, тъй като поставянето под въпрос на участието в Женевския акт на държавите членки, страни по Лисабонската спогодба, би могло да има сериозни отрицателни последици за притежателите на наименования за произход, регистрирани от тези държави съгласно Лисабонската спогодба.
- 124 Съветът счита, че посоченото искане е недопустимо, тъй като с него Комисията всъщност иска не просто запазване на правните последици на обжалваното решение, а изменение на това решение.
- 125 В това отношение следва да се отбележи, че с искането си Комисията цели временно запазване на правните последици на отменените части от обжалваното решение.
- 126 Макар да е вярно, че уважаването на това искане на практика би означавало да се измени временно обхватът на действие на това решение, подобна последица е присъща на упражняването от Съда на правомощието, което той черпи от член 264, втора алинея ДФЕС.
- 127 От това следва, че искане за запазване на правните последици на отменените части от обжалвания акт е допустимо.
- 128 По основателността следва да се приеме, че запазването на предходността и приемствеността на закрилата на наименованията за произход, регистрирани съгласно Лисабонската спогодба в седемте държави членки, които вече са страни по нея, в съответствие с принципа на лоялно сътрудничество между Съюза и държавите членки, прогласен в член 4, параграф 3 ДЕС, е необходимо по-специално за да се защитят придобитите права, произтичащи от тези национални регистрации.
- 129 Затова правните последици на отменените части от обжалваното решение следва да бъдат запазени само по отношение на държави членки, които към датата на обявяване на настоящото съдебно решение вече са използвали предвиденото в член 3 от това решение

разрешение да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него наред със Съюза, до влизането в сила в разумен срок, не по-дълъг от шест месеца, считано от тази дата, на ново решение на Съвета.

По съдебните разноски

- 130 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 131 В случая, след като Комисията е направила искане за осъждането на Съвета да заплати съдебните разноски и последният е загубил делото, той трябва да бъде осъден да понесе освен направените от него съдебни разноски и тези на Комисията.
- 132 Освен това съгласно член 140, параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.
- 133 Поради това Кралство Белгия, Чешката република, Република Гърция, Френската република, Република Хърватия, Италианската република, Унгария, Кралство Нидерландия, Република Австрия и Португалската република понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) **Отменя член 3 и в частите, в които се посочват държавите членки, член 4 от Решение (ЕС) 2019/1754 на Съвета от 7 октомври 2019 година относно присъединяването на Европейския съюз към Женевския акт на Лисабонската спогодба за наименованията за произход и географските указания.**
- 2) **Запазва правните последици на отменените части от Решение (ЕС) 2019/1754 само по отношение на държави членки, които към датата на обявяване на настоящото съдебно решение вече са използвали предвиденото в член 3 от това решение разрешение да ратифицират Женевския акт на Лисабонската спогодба за наименованията за произход и географските указания или да се присъединят към него наред с Европейския съюз, до влизането в сила в разумен срок, не по-дълъг от шест месеца, считано от тази дата, на ново решение на Съвета на Европейския съюз.**
- 3) **Осъжда Съвета на Европейския съюз да заплати съдебните разноски.**
- 4) **Кралство Белгия, Чешката република, Република Гърция, Френската република, Република Хърватия, Италианската република, Унгария, Кралство Нидерландия, Република Австрия и Португалската република понасят направените от тях съдебни разноски.**

Подписи